

SZOMBATI ISTVÁN

A sínek merre visznek?

Utánfutó, segíts!

Ha a városligetben sétálok, intek Gábrrielnek, bár az arkangyal tudja, nem érte járok ki. Árpád, István és Szent László szobrai csodálom (az utóbbi várost alapította a Sebes-Körös partján). Miután skiccelem magamban hatalmas őseim, iszom pár korty bubis vizet és húzok Óbudára. Ahogy sikerül átlépnem az egyik Duna-hídon, parkolót keresek, meg azt az „öreg” házat, ahol Krúdy írta és álmodta utolsó napjait. Ha a kocsmáját is megtalálnám...

Álljon meg a menet, kiált a belső hang, vagy az egyik régvolt cvikkeres professzorom. Hányszor mondjam, Tivadar fiam, sose kezdj szöveget feltételes módban! Oké, megértettem, biccentek tisztelettel az öregúr felé, de a kis cvikkeres nyomja tovább közönyös szövegét: ez se jó, fiúka, hányszor ismétlem, ha tobzódna a szinonimák nyelvünk bokraiban, miért kell használni idegen szavakat?

Bekavartál, öreg, motyogtam magamban, inkább abban segíts, innen merre tovább? Ha magam előtt (megint feltételes?) rozsdás síneket látok, merhetem remélni, hogy visznek valahová?

A vénülő kertváros, bármerről nézem, rendezettnek látszik, alig mutat már rogyadozó viskót. Ahogy fogynak a macskaköves utcák, mezőnek hitt rétek integetnek felém. Nyúl cipőt kötök, hogy rekordidőn belül üdvözöljem őket.

Kár volt úgy rohanni, mert ahogy fogy a távolság, szemétdombra érek, szagos fuvallatok puszilják az orrom. Megannyi földtúrás, szétdobált rongycsomók, maszatos flakonok. Ám alattuk, pici reménysugár, időmarta sínpár mutogatja magát! Kicsit odébb tőlük, egy „beteg” utánfutót foltoz egy magas, tagbaszakadt ember. Fiatal korában a hatlábú járgány sok helyen járhatott, biztonságot nyújtva egy-egy éjszakára, mikor bekopogott a vastagodó este. Albérlet kellene, kérdezte a hosszú, szemüveges férfi, miközben foltos kátránypapírt vágott egy hatalmas ollóval. Mit mondhattam volna, jegyzetelni jöttem, rajzolni, színeket gyűjteni egy készülő tájképhez? Nemigen figyelt rám, mondta a magáét: muszáj reparálni, kopogtat az ősz hideg esőivel. Persze, bólogatok, inkább csak magamnak. Ez épp elég, hogy a hosszú félreértsen: téged is kirúgtak, elfogyott a céged? Ingatom a fejem, mire ő vigyorog: azt hiszem, értelek, te egy szaglá-

SZOMBATI ISTVÁN (1943, Nagyvárad) író, nyomdász. Váradon született és tanult. Érettségi után nyomdászként dolgozott, különböző lapokban közölt. Szerepelt az Ajtók c. prózaantológiában. Önálló kötete A sikoly (Dacia kiadó, 1988). Budapestén él.

szó vagy, felmérést készítesz, hány patkány poroszkál, ha a deklassáltak nem falják fel őket?

Felőlem firkálhatsz, míg rád szakad az este. Ha nem hoztál Puskás sört, van odébb egy hordóknk, találsz benne vizet, békanyál, úgy tudom, alig úszkál benne.

Ákos, a futtató

Míg nem sikerült beszereznem egy Goethe ösztöndíjat, gyakran találkoztam Ákossal, búzavirág szemű, kigyúrt apukámmal. Olykor úgy éreztem, tűzbe menne értem, bár konok hiúsága a testépítő sportban merült ki teljesen. Azt, hogy mennyire volt menő, szíveket pukkasztó, sose a tükréből, a vágyakozó szemekből próbálta skiccelni. Miután szétnézett jól menő cégében, könnyű szívvel indult edzőterme felé. Naponta felhívtam okos motyogómon. Ha mégis elfeledtem, nagy hangon csapott rám, mint a nyári zápor a száradó növényre: mi történt, Kicsim, bevarrták a szádat? Nyugalom, Ákos, élek és virulok. Megvan még a kocsid? Azt hiszem, igen, bár időnként az aktuális párom kölcsön szokta venni. Kivel mászkálsz megint, miért nem tudok semmi újat rólad? Te minden kígyót-békát ki szoktál tenni a Facebook oldaladra? Ha megkerül a fiúd, az a centis törpe, röppenjél fel hozzám! Megint unatkozol? Nem válaszolt semmit, hagyta, hogy folytassam. Az se zavar, Ákos, ha a programozók szeme leszed mindent rólam, míg az ezüstszerű irodádba érek?

Végül azt ajánlta, menjek a Zserbóba. Mentem. Ákos már kávézott, trécselt a pincérrel. Nőket ne küldj, Frici, most egy bögyössel randizok a hálószobájában. Amikor észrevett, felállt a székéből, hogy homlokon csókoljon. Szőrös vagy, Ákos, meghalt a fodrásznőd? Bosszúsan legyintett, mintha ő lenne a hibás: elszaladt az idő, negyvenkilenc vagyok! Csak leszel, Ákos, két és fél nap múlva. Akkor is nagyon sok, bár kitartóan gyúrok, úgy érzem, nem árt időnként cseppnyi fazonváltás. Krisztus-szakáll, Van Gogh, kérdeztem nevetve. Se egyik, se másik, az én képemre akarom szabni minden lépésemet! Picit vékonyabban csurgattam a mosolyt, összekocantottam lila körmeimet, amikor kérdeztem: miért hívtál, Ákos? Látni akartalak, addig se lógnak rajtam a hervadó asszonyok. Tudtommal nem a nők zavarnak, csak a „lájkos” mesék. Téged nem zavarna, ha fonnyadt boszorkányok nyargalásznak érted?

Nem térnél a tárgyra, kérdeztem Ákostól. Ott tartottunk, Kicsim, szívtott egy koktélból... Tudom és elhiszem, szakítottam félbe, nem fáj a tyúkszemed, ha úgy veszed észre, tobzódik az öröm sárga szemeimben. Van egy titkom, Kicsim... Hallgatlak, Ákos. Tudod, miért váltam el anyádtól? Ha nem tévedek, apus, ő vált el tőled, olyan háremed lett, hogy a Göncöl is irigyelt. Somolygott kéjesen vékony bajsza alatt, s szorított pindurit hosszú

ujjaimon: nem pontos a lövés, azok a lányok, akikről hallottál, az alkalmazottaim, és mint lenni szokott, nem minden magadfajta süldő a saját erejéből próbál feljebb jutni.

Derülök, magamban, rögtön észreveszi: kérjek még egy kávé? Miért kérnél, Ákos, kifogytál a szóból, segítsék pindurit? Irma, a volt nejed, nem csak igen okos, csinos kis perszóna, de legalább hét évvel fiatalabb nálad. Mikor megismerted, volt már divatcége. Te csak programozó voltál egy ismeretlen cégnél. Úgy tudom, segített, hogy nagyobbakat léphess. Mivel viszonzotad? Hetente egyszer, ha nem volt hölgykoszorú, vele is ledőltél a hitvesi ágyra.

Bedugta a fülét. Ahogy vörösödött, háznyi lett a feje, úgy éreztem, felfal. De aztán, valahogy, helyzetette magát, párolgott a mérge, azt viszont jelezte, a lelki fröccsből elég! Vagy azért jöttél, Kicsim, hogy ábécét tanítsál? Te hívtál, Ákos. Van elég pénzed, adjak egy bankkártyát? Köszönöm, ne fáradj, különben mondtam már, van négy tanítványom, német felsőfokúra készítem fel őket. Csurran-cseppen annyi, amennyi nekem kell. Rég nem láttalak, új fiúval mászkálsz? Ebben rád ütöttem, nyugtáztam élenken, sohase szerettem, ha az unalom ördöge nyaldossa a lábam. Akarod az egyik hétvégim kulcsát? Köszönöm, Ákos, a múltkor már átadtad.

Szűrős cigit gyújtott. Nem sűrűn élt vele. Úgy látom, ingerült, valami nem kóser, a begyében lehetek. Adni szeret mindig. Azt hiszem, zavarja, ha magam kaparom ki, amire ő egykor nemigen volt képes. Felvetted már Jürgent, kérdeztem könnyedén, kíváncsiság nélkül. A szóban forgó fiú remek programozó. Miután kiosztotta, másnap megkerestem, hogy Ákos nevében bocsánatot kérjek. Megtudtam, honnan jött, melyik cégnél nyomja a sóder-siker gombját. A fő baj talán az volt, hogy az előző napon – mint általában mindig – irtó szexi voltam, s amikor sétáltunk az egyik hotel előtt, kicsit összekülönböztem a nagyhangú Ákossal, talán olyanformán, ahogy egy futtató és csinos pillangója. Mennyi a csajod árfolyama, kérdezte Jürgen, mikor utolért bennünket. Neked nagyon olcsó, mondta a fickónak, s olyan horgot nyomott, hogy a Lánchíd oroszlánja kis híján bekapta.

Azt hiszem, pokoli módon zavarhatta Ákost, hogy öregedő srácnak, futtatónak nézte, de az se lehet kizárt, hogy lánya tisztaságát próbálta védeni.

Két part között

Mind a ketten vártak. Lackó az apjára, fekete farmerben, fehér sportcipőben, míg kifestett mamája a szakállas Sasára, ifjú barátjára. Gondosan fésülte hosszú, szőke haját, melyet időnként kontyba fűzve viselt. Hogy lehetne üdébb, kérdezte magától, mivel lephetné meg a város aktfestőjét? Fésüljön egy frufrut, zselézzen picikét? Mi lenne, anya, ha én leszaladnék, s a játszótér szélénél várnék az apámra? Nem hangzik rosszul, gondolta az

anyja, de mielőtt díjazná vékony, magas fiát, eszébe jutott exférje gyanakvó nézése, melyben erőtlően kiáltott a kérdés: azért zavarod le, hogy gond nélkül enyelegj a főnököd fiával? Maradjál idefent, ajánlotta Linda, s lapogatni kezdte Lackó barna haját. Miért maradjak fent, kérdezte a gyerek, ha rég elállt az eső, s a negyedbeliekkel rúghatnám a labdát? Azt mondtam, itt maradsz, keményített Linda nagyon kedves hangján. Ha unatkozol, Lackó, játszhatunk gombfocit. Azzal a szerkóval, amit Bölény Sasa hozott?

Bölény, az új barát (giccsestő, egy cégvezető fia), ha nem talált a korzón csinos modelleket, az apja székhelyénél szokott keresgélni. Így botlott Lindába, aki a kézmosónál érett saszlát evett, majd épp guggoló pózban volt, amikor a „művész” az irodába lépett. Így jöttek össze egy kora őszi nap. Mivel Linda hajlott a festő kérésre (hátha kikönyököl egy vezetői szék), Sasa megszerette. Bár nem költöztek össze, időnként felugrott egy-egy márkás borral, ha éppen arra röppent.

Merre menjünk, Lackó, kérdezte fiától a vasárnapi apa. A gyerek nem válaszolt, mire a papája turkálni kezdett hullámos hajában. Fent van a giccsestő? A fiú szólni akart, de egy éhes bálna lenyelte a hangját. Rendben van, kisfiam, nem kell válaszolnod, látom a verdáját, ahogy gúnyos szemmel méreget bennünket. Sasáért váltál el, kérdezte a gyerek, amikor az apja kocsijához értek. Nem miatta, fiam, nekem is volt egy „okos” tanítványom, akit addig egyengettem... Ne lógasd az orrod, azt a csinos kislányt már régen elengedtem. Azt hiszem, mondtam már, most egy elvált hölgygel lakom. A Tóth Árpádban tanít. Ha ötödikes leszel, átíratlak hozzá.